

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekers verzoeken krachtens artikel 230 EG om nietigverklaring van verordening (EG) nr. 147/2007 van de Commissie van 15 februari 2007 tot aanpassing van bepaalde vangstquota voor de periode van 2007 tot en met 2012 overeenkomstig artikel 23, lid 4, van verordening (EG) nr. 2371/2002 van de Raad inzake de instandhouding en de duurzame exploitatie van de visbestanden in het kader van het gemeenschappelijk visserijbeleid ⁽¹⁾.

Volgens verzoekers moet de bestreden verordening op vier gronden ongeldig worden verklaard.

In de eerste plaats betogen verzoekers dat de Commissie niet bevoegd was om de bestreden verordening tot verlaging van quota in de periode van 2007 tot en met 2012 vast te stellen op basis van artikel 23, lid 4, van verordening nr. 2371/2002.

Subsidiair stellen verzoekers dat mocht het Hof oordelen dat de Commissie voor verscheidene jaren in de toekomst quota mocht verlagen op basis van historische overbevissing, de Commissie in dit geval misbruik heeft gemaakt van haar bevoegdheid. In feite betogen verzoekers dat de Commissie niet heeft aangetoond dat de lidstaten die worden geraakt door de bestreden verordening, namelijk Ierland en het Verenigd Koninkrijk, de hun toegewezen vangstmogelijkheden hebben overschreden, zoals artikel 23, lid 4, van verordening nr. 2371/2002 vereist voor een quotaverlaging. Bovendien betogen verzoekers dat de plotselinge wijziging van de vaste praktijk van de Commissie waarbij quota worden verlaagd met „het voorgaande jaar als basis”, uitgaande van de bewoordingen van en de praktijk afgeleid uit artikel 5 van verordening nr. 874/96 van de Raad, het vertrouwensbeginsel heeft geschonden.

Voorts betogen verzoekers dat de Commissie haar beslissing niet met redenen heeft omkleed zoals artikel 253 EG vereist. Op die basis stellen zij dat de bestreden verordening onvoldoende is gemotiveerd, in het bijzonder omdat zij een duidelijke en radicale beleidswijziging met erg nadelige gevolgen voor verzoekers impliceert.

Tot slot voeren verzoekers aan dat de Commissie het gelijkheidsbeginsel heeft geschonden omdat zij geen met die van de bestreden verordening gelijkstaande maatregelen heeft getroffen tegen andere vissersvloeden, in omstandigheden waarin melding was gemaakt van aanzienlijke overbevissing of van visbestanden die op een vergelijkbare wijze werden bedreigd.

⁽¹⁾ PB L 46, blz. 10.

Beroep ingesteld op 18 mei 2007 — Reno Schuhcentrum/BHIM — Payless ShoeSource Worldwide (Payless ShoeSource)

(Zaak T-173/07)

(2007/C 170/59)

Taal van het verzoekschrift: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Reno Schuhcentrum GmbH (Thaleischweiler-Fröschen, Duitsland) (vertegenwoordiger: S. Schäffner, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: Payless ShoeSource Worldwide, Inc. (Topeka, Verenigde Staten van Amerika)

Conclusies

- te vernietigen de beslissing van de eerste kamer van beroep van het BHIM van 28 februari 2007 (zaak R 1209/2005-1) waarbij het beroep werd verworpen met betrekking tot de procedure inzake vervallenverklaring nr. 731C 0000 186 163/1 (gemeenschapsmerk nr. 186 163 — Payless ShoeSource);
- het BHIM te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ingeschreven gemeenschapsmerk waarvan vervallenverklaring is gevorderd: communautair beeldmerk „Payless ShoeSource” voor waren en diensten van de klassen 25, 35 en 42 — aanvraagnr. 186 163

Houder van het gemeenschapsmerk: Payless ShoeSource Worldwide, Inc.

Partij die vervallenverklaring van het gemeenschapsmerk vordert: Reno Schuhcentrum GmbH

Beslissing van de nietigheidsafdeling: gedeeltelijke afwijzing van de vordering tot vervallenverklaring, in die zin dat de inschrijving werd behouden voor waren en diensten van klasse 25

Beslissing van de kamer van beroep: verwerping van het beroep gericht tegen de overige waren en diensten van klasse 25

Aangevoerde middelen: verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing een wezenlijk vormvoorschrift schendt, gelet op artikel 74 van verordening nr. 40/94 en de bewijslast. Volgens verzoekster rust de bewijslast inzake het normale gebruik op de merkhouder in procedures inzake vervallenverklaring. Bovendien voert verzoekster aan dat het Bureau de feiten niet ambtshalve mag onderzoeken, maar zijn onderzoek beperkt moet blijven tot de door de partijen aangevoerde feiten, bewijsmiddelen en argumenten en tot de door hen ingestelde vordering. Bijgevolg is verzoekster van mening dat de mededeling van de kamer van beroep van 18 oktober 2006, waarbij de merkhouder werd uitgenodigd om de originelen van bepaalde plechtige verklaringen over te leggen, niet-ontvankelijk moet worden verklaard, in het bijzonder omdat de kamer van beroep eerder had geoordeeld dat het door de merkhouder oorspronkelijk overgelegde bewijsmateriaal niet volstond als bewijs van het normale gebruik.

Verder stelt verzoekster dat die originelen niet binnen de gestelde termijn werden overgelegd overeenkomstig artikel 74, lid 2, van verordening nr. 40/94, zodat zij niet in aanmerking mogen worden genomen.

Ook betoogt verzoekster dat de kamer van beroep het begrip normaal gebruik onjuist heeft uitgelegd, namelijk in strijd met artikel 15 van verordening nr. 40/94.

Beroep ingesteld op 23 mei 2007 — Mediaset/Commissie

(Zaak T-177/17)

(2007/C 170/60)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Mediaset (Milaan, Italië) (vertegenwoordigers): D. O'Keeffe, Solocitor, K. Adamantopoulos en G. Rossi, lawyers)

Verwerende partij: Commissie van de Europese Gemeenschappen

Conclusies

— op basis van artikel 234 EG (voorheen artikel 173 EG-Verdrag) nietig te verklaren de beschikking van de Commissie van 24 januari 2007 inzake staatssteun C 52/2005, door de Italiaanse Republiek beschikbaar gesteld in de vorm van subsidies voor digitale decoders in Italië, inzonderheid de artikelen 1 tot en met 3 daarvan;

— verweerster te verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster vordert nietigverklaring van beschikking C(2006) 6634 def ⁽¹⁾ van de Commissie van 24 januari 2007 waarin de Commissie heeft vastgesteld dat het Italiaanse stelsel

van digitale aardse televisie en kabeloperatoren die diensten aanbieden op het gebied van Pay-TV, staatssteun vormt die onverenigbaar is met de gemeenschappelijke markt.

Verzoekster, die begunstigde van de betrokken staatssteun is, voert de volgende middelen aan.

De Commissie heeft artikel 87, lid 1, EG onjuist toegepast en uitgelegd door i) te oordelen dat rechtstreeks aan de consument toegekende steun onder artikel 87, lid 1, EG valt; ii) te concluderen dat de betrokken maatregel verzoekster een selectief „economisch voordeel” opleverde; iii) te concluderen dat de maatregel selectief is omdat zij beweerdelijk discriminerend is, en iv) te oordelen dat de maatregel de mededinging op de gemeenschappelijke markt verstoort.

Volgens verzoekster berust de beschikking van de Commissie op een kennelijk onjuiste beoordeling en een kennelijk onjuiste opvatting van het recht, doordat zij concludeert dat de maatregel niet verenigbaar met de gemeenschappelijke markt was in de zin van artikel 87, lid 3, sub c, EG.

Bovendien, aldus verzoekster, heeft de Commissie een substantieel vormvoorschrift geschonden door in strijd met artikel 253 EG een tegenstrijdige en ontoereikende motivering te geven.

Tot slot betoogt verzoekster dat de Commissie, door de intrekking van de maatregel te gelasten, artikel 14 van verordening nr. 659/1999 ⁽²⁾ van de Raad heeft geschonden, daar zij buiten beschouwing heeft gelaten dat i) verzoekster erop mocht vertrouwen dat de steun wettig was en ii) het onmogelijk is het bedrag van de steun te bepalen en de potentiële indirecte begunstigen aan te wijzen.

⁽¹⁾ C 52/2005 (ex 88/2005, ex CP 101/2004).

⁽²⁾ Verordening (EG) nr. 659/1999 van de Raad van 22 maart 1999 tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 93 van het EG-Verdrag (PB 1999, L 83, blz. 1).

Beroep ingesteld op 21 mei 2007 — Euro-Information/BHIM CYBERHOME

(Zaak T-178/07)

(2007/C 170/61)

Taal van het verzoekschrift: Frans

Partijen

Verzoekende partij: Européenne de traitement de l'Information SAS (Straatsburg, Frankrijk) (vertegenwoordigers: P. Greffe en J. Schouman, advocaten)

Verwerende partij: Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM)